

A házasságtörő asszonyról szóló rész közismertsége dacára hiányzik a János-evangélium korai kézírataiból, ezért sokan betoldásnak tartják. Ettől függetlenül a történetnek legalább három nézőpontja van, és mindhárom tanulságos lehet számunkra.

Az első a „főszereplő” nézőpontja, azaz a házasságtörő asszonyé, akit rajtakapnak a szeretőjével, nyilvánosan megszégyenítik, sőt majdnem ki is végzik. Az asszony szerepe látszólag passzív: vádlói bizonyára bántalmazták, aztán egyik kínzója ötletére Jézus és az őt hallgató tömeg elé taszigálják. A rajtakapott bűnöst mardossa a szégyen és megdermeszti a halálfélelem – ha nem is voltunk még ilyen éles helyzetben, bizonyára sokan éreztünk már hasonlóképpen, ha kisebb vétségeink váratlanul kitudódtak vagy (akár igaztalanul is) kipellengéreztek minket. Ebben a helyzetben éri az asszonyt a nem remélt meglepetés: Jézus szavai nyomán vádlói eloldalognak, megmenekül! Története azonban nem ér itt véget: *„Menj, és ne vétkezz tovább!”* – mondja neki Jézus, és innen a bűnös asszony szerepe aktív lesz. A valószínűtlen megmenekülés megtisztító (katartikus) élmény számára, ám feladata, hogy mostantól jobba váljon, mint eddig volt. Bárcsak minket is erre indítanának napfényre került hiányosságaink és vétkeink!

A második szempont a nőt Jézus elé cibáló vádlóké, akik között írástudók, farizeusok, és vének is vannak. Könnyen magunkra ismerhetünk bennük. Bár mi nem szoktunk senkit megkövezni, mégis gyakran hozunk mások fölött kimondott vagy kimondatlan ítéletet vélt vagy valós hibáik, bűneik miatt, akár félinformációk birtokában is. E farizeusság egyik jellemző ismérve, hogy éppen abban marasztaljuk el az „áldozatot”, amiben mi magunk is sárosak vagyunk... Mintha bizony mások vétkeinek kipellengérezése semmissé tenné a mieinket! A magunkba nézés, a hibáinkkal való szembesülés viszont megtanít arra, hogy mások hibáival szemben is irgalmasabbak legyünk.

Harmadjára példát vehetünk Jézusról, akit próbára akartak tenni az írástudók. Mózes törvénye szerint (MTörv. 22,21) a paráznának bizonyult nőt halálra kell kövezni, ha tehát Jézus nem akar törvényszegővé válni, akkor jóvá kell hagynia a halálbüntetést. Jézus azonban nem sétál bele a csapdába, hiszen nem mondja, hogy Mózes törvénye embertelen és mellőzendő, hanem rávilágít, hogy élet és halál kérdésében olyan személynek illenék ítélkeznie, aki maga is büntelen. Ezzel megerősíti saját tanítását: *„Ne ítéljétek, és akkor nem ítélnék meg titeket sem!”* (Lk 6,37; Mt 7,1.) Jézus fölmenti a házasságtörő asszonyt – de rögtön föl is szólítja, hogy változtasson: *„Menj, és ne vétkezz tovább!”* Legyünk hát mi is okosak, ha próbára tesznek minket, ragaszkodjunk elveinkhez, legyünk elnézők a bűnössel – de ne hagyjunk meg másokat bűneikben!

Bajnok Dániel, Budapest